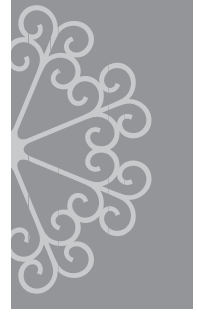

בית מדרש

בשבילי הפרשה

394

פרשת ויקהל-פקודי תש"פ

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	7:00
Brooklyn, NY	6:50
Chicago, IL	6:43
Johannesburg, S. Africa	6:00
Lakewood/Deal, NJ	6:51
London, UK	5:59
Los Angeles, CA	6:47
Manchester, UK	6:05
Monsey, NY	6:50
Montreal, Quebec	6:49
Passaic, NJ	6:51
Toronto, Ontario	7:12
Toronto, Ontario	7:15
Yerushalayim	5:12
Zurich, Switzerland	6:20

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

ויקהל פקודי בנין מחיצה בבהמ"ק

בכל מעשה המשכן נזכר כאשר צוה ה' את משה, כי היה דינו להיות בדיוק כאשר צוה. וכל"ז מצינו בבית עולמים דכתיב בה"ה הכל בכתב מיד ה' עלי השכיל. ועל בזה בסוכה דף ג"א ע"ב תנו רבנן בראשונה היו נשים מבפנים ואנשים מבחוץ והיו באים ליד קלות ראש וכו' התקינו שיהיו נשים וישבות מלמעלה ואנשים מלמטה. היכי עבדי הכי והכתיב הכל בכתב מיד ה' עלי השכיל אמר רב קרא אשכחו ודרשו וספדה הארץ משפחות משפחות לבד משפחת בית דוד לבד ונשיהם לבד וכו'. ומדברי הגמ' במבוא דרין מחיצה הוא חיוב מה"ת והראיה כיון שמתור משום זה להוסיף על הבנין. ולפיכך חיוב זה מדכתיב משפחת בית דוד לבד ונשיהם לבד, ואין זה חיוב מדברי הנביא אלא כוונת הנביא שיעשו מחיצה כדון התורה. וכן פירש בזה באג"מ א"ח ח"א ס' ל"ט.

ועל"פ למדנו מדברי הסוגיא דבמקום שיש חיוב מחיצה, חיובו מן התורה. ועל ציץ אליעזר ח"ז ח' דאף דלא הובא בש"ע היינו כי אז לא היה קיים בעיא כו כלל כי היה כותל ממש ע"ש.

ולפי זה יוצא דלתפילה דצריך מחיצה מן התורה א"כ אם יש בהל"נ שאין שם מחיצה (כשיעור הצורך לכל שיטה) ויש שם נשים, בודאי לא יתפלל שם דעובר באיסור דאורייתא. ואין לומר שלא יסתכל בהנשים, דהרי גם בשמחת בית השואבה אף שאפשר להם שלא להסתכל מ"מ איכא חיוב דאורייתא לעשות מחיצה. ודוחק לומר דחיוב מחיצה הוא על הציבור ולא על היחיד היודע שלא יסתכל בנשים. וכל"כ בש"ת מתנה חיים, תליתא א"ח י', דערוף להתפלל ביחוד כששם שם נשים. ואף דמבואר בסוגיא חיוב מחיצה בשמחת בית השואבה וכן בהספד, מ"מ נתב בש"ת ח"ס ח"מ ס' ק"צ דאין חיוב זה בכל מקום. וכתב שם דאין החיוב אלא במקום שצריך כוונה וכמו בהרחא או תפילה או הספד. (ולכא"ז דין זה הוא מדין צניעות אף שאין חשש הררה).

וגם בש"ת א"ח שם ס' ל"ט בסופו כתב נמי דאין חיוב מחיצה בכל מקום. וכתב שם בס' ל"ט ובס' מ"א איזה דמוצינו בתפילה הנה וכן באפילת קרבן פסח שהיו בלי מחיצה, ועל"כ כיון דאינו במקום שיש חיוב אסיפה אין חשש שיבואו לקלות ראש ולכן אין חיוב מחיצה. (ועל"פ א"ח י"ד ס' ק"ט שכתב דכיון שנהגו הנשים משתנות במיטינגען על סאסיטעס, אף שאין ידוע הטעם שמקילין במה"ה זו בפשיטות, אבל כיון שמקילין, ה"ל לענין שעת לימוד, אבל אם יתפללו אה"כ מנחה או מעריב יצטרכו לצאת. והנה מה שכתב דאין חילוק בין דברי חול ושעת לימוד, הוא דלא כח"ס, אלא כשיטתו. אכן מה שמחמיר בסוף לענין מנחה יש לעיין בזה כיון דמנחה זו הוא רק למשתתפים ולא לכל הציבור הרחב. ובעיקר מה שכתב דאין ידוע הטעם שמקילין במדינה זו בפשיטות, יש לעיין מה קשיא ליה, כיון דס"ל דבכה"ג אין חיוב מחיצה).

וברמב"ם פ"ו מהל' יו"ט ה"ל ג' א"א כתב וז"ל חייבין ב"ד להמיר שטרם ברגלים שיהיו מסבבין ומחפשיין בנינות ובפרדסיים ועל הנרות כדי שלא יתקבצו לאוכל ולרש תות שם אנשים ונשים ויבואו ליד עבירה וכו' וכן יזהרו וכו' שלא יתערבו בבתיהם לשמחה וכו' ע"ל. ועל משך חכמה, קדושים ל"ט, דדוקא ביו"ט חושש ברמב"ם משום שבטלים מלאכתן. מיהו עוד משמע ברמב"ם דדוקא משום שמתקבצים אם כול ולשנות ולשמחה רק אין צריך מחיצה, ולא חשש הרמב"ם במה שמתקבצים אם לא היה לאכילה ושתייה ושמחה. וצ"ל כמו שכתבו הח"ס והאג"מ דאין חיוב מחיצה בכל מקום, ואין חיוב מחיצה מן הדין בסעודת יו"ט, ונ"מ כתב הרמב"ם שמתוך השמחה יש חשש שיבואו ליד עבירה אבל אין כוונתו משום הסוגיא בסוכה.

ועל"פ מנח"י ח"ב ס' כ' לענין מחיצה כשדבר משה במדבר שכתב האו"ח ריש קדושים שדיבר לאנשים ונשים ולא נזכר בדבריו שהיה מחיצה. (ועל"פ ש"ה ס"פ ויקהל בשם זוהר דמשמע שהיה מחיצה ועל"פ כי שטן מרקד בשעת לילה ולכן לא יתערבו עמהם, וכמו"כ כאן שהשטן מרקד ביניהם בשעת העגל ולכן לא יתערבו. ומשמע דלולי זה א"צ מחיצה בדורשה. ועל"פ עוד דלכן נהגו לתקוע בשופרות בלילה.) ועל"פ דעת זקנים פ' וילך (ל"א ל"ו) שכתבו כדשידבר משה עם ישראל דיבר עם אנשים לבד ועם הנשים לבד. ולכא"ל לפי ח"ס משום שצריך כוונה הר"ג עם דורשה צריך כוונה כמו בהספד. ולכא"ל משמע כן בדעת זקנים הל"ל.

דברי הנהגותינו

את השלחן את כל כליו ואת לחם הפנים (לט, לו)

במשנה בסוכה (נה:): "בחי-
לוק לחם הפנים בעצרת אומר
לו הילך מצה הילך חמץ". מכאן
מקשה הגמ' (שם נו.) על רב
שסובר שמצוות היום קודמת
למצווה תדירה, דלדבריו כאשר
מחלקים לכוהנים את המנחות
בחג השבועות, היה צריך לה-
קדים את שתי הלחם שהם מצוות היום
ללחם הפנים התדיר, אך מלשון המשנה
משמע שהיו מקדימים את המצה, שהיא
לחם הפנים, לפני שתי הלחם שהם חמץ.
הקשה בעמודי אור (ס' לו): בגמ' (בר
כות לט:)- נאמרה הלכה שיש להקדים ול-
ברך על הגדול ולפטור את הקטן, א"כ יש

להקדים את לחם הפנים עשוי משני
עשרונים כל אחד, לפני שתי הלחם שהיו
מעשירין כל אחד, אע"פ שבדר"כ הלכה
שמצוות היום עדיפה על מצווה תדירה
כדעת רב?

תירץ מרן רה"י ואב"ד מיר הגאון רבי
אליהו ברוך קמאי זצוק"ל: במשנה (מנ'
חות) איתא שאת שתי הלחם היו מנפים
בי"ב נפות ואת לחם הפנים בי"א נפות.
נמצא ששתי הלחם היו נקיים יותר מלחם
הפנים. א"כ ע"פ ההלכה (מג"א אר"ח
קסח, סק"ז) שיש להקדים בברכה פת נקיה
לפת קיבר, מובן שהיו צריכים להקדים את
שתי הלחם הנקיים יותר לפני לחם הפנים.
אך אעפ"כ הקדימו את לחם הפנים הת-
דיר, א"כ מובן מה שמקשה הגמ' מכאן על
שיטת רב דמצוות היום קודמת.

"ישיבת מיר חיה וקיימת"

להלן קטעים מתוך מאמר שפר-
רסם באמריקה בשנת תרח"צ,
לרגל מאה עשרים ואחת שנים
להקמת הישיבה. המאמר נכתב
ע"י הרב שמואל שכטר ז"ל אשר
חזר באותה שנה לאמריקה לאחר
ארבע שנות לימוד בישיבת מיר,
ומה נאים הדברים לימינו אנו.

דברי הזמנים

"...ישיבת מיר חיה וקיימת, גדילה ומ'
תפתחת, ועולה ממדרגה למדרגה; כאילו
המהפכות והגלים העוברים על עולמנו אין
להם שליטה עליה.

כשאנו מתבוננים בזה, ובמיוחד בתקר'
פה כמעט אגדתית של מאה ועשרים שנה,
מתעורר, בדרך האסוסיאציה, גורלו של
כלל ישראל.
בהסתוריה של העמים נעלמו שורות של

עמי עולם, ביניהם ממשלות חזקות, אימ'
פריות, שחלשו על העולם; עם הזמן כולן
נמחקו מזירת העולם. אבל "עם ישראל
חי"! יהודים נפוצים ומפוזרים, בלי ארץ
משלהם, בלי קרקע תחת רגליהם, סובלים
צרות, גירושים, פוגרומים, אינקוויזיציות
נוראות, ועדין העם חי וקיים. נצחיותו של
עם ישראל היא עובדה שאין להכחישה-
"נצח ישראל לא ישקר".

כיוצא בו תורת ישראל, שהיא חלק בלתי
נפרד מכלל ישראל. "ישראל יתארייתא
חד" – עם ישראל ותורת ישראל הם אחד.
הרבה מהפכות ושינויים עברו על עמנו
במאה השנים האחרונות. הרבה אסונות,
משברים רבים, אבל התורה חיה לנצח!
מעייין התורה הטהור לעולם לא נסתם.
הוא ממשיך להעלות מים חיים. ישיבת
מיר חיה וקיימת – ובזה אנו מובטחים כי
לא תשתכח התורה מישראל."

שיחת חיזוק לרגל המצב

נאמר עבור בני הישיבה הנמצאים בתפוצות

בתורה וגמ"ח, וע"כ נמשיך ללמוד בשלוה ובמנוחת הדעת כי עולם הפוך ראיתי אבל אנן כדקיימי קיימי, בני התורה הם עמודי של עולם וכפי ערך תורתנו ותפילתנו ומדותינו כך מתקיים ומושפע העולם.

ועתה בזמן שהעולם והיחידים הם בבידוד, זה הזמן להקשיב ולהטות אוזן לבת קול שיוצאת כל יום מהר חורב אשר העולם כולו זועק בדממה את דבר ה', ואם בעומק הגלות אנו שקועים עד צוואר מקול המונה של רומי ויון שמשתקים את דבר ה' וממלאים אל כל חללו של עולם בכפירה וחדשות וכחי ועוצם ידי ושאר טומאותיהם בכל מכשירי הטומאה שלהם, והקב"ה שם עצמו כאלם כמ"ש מי כמכה באלמים וממשיך להנהיג ולתת כח לסט"א. אבל עתה שהקב"ה הראה להם כי אני ה' בקרב הארץ, והכל מתנפץ להם באין אונים, זה הזמן להתבונן באמונה ולהכניס יראת ה' בלבבנו כי האלקים עשה שיראו מלפניו, והירא את דבר ה' אינו צריך לירא משום דבר אחר חוץ מזה, וגם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי. ובודאי צריך לזהר ולישמר מכל משמר מצד ונשמרתם לנפשותיכם ולקיים כל ההנחיות שנתנו הרשויות.

אך מובטחנו מדברי חז"ל (תנחומא פר' נח) ולפיכך קבע הקב"ה שתי ישיבות לישראל שיהיו הוגין יומם ולילה ומתקבצין שתי פעמים בשנה באדר ובאלול מכל המקומות ונושאים ונותנים במלחמתה של תורה עד שמעמידן דבר על בוריו כו', ואותן ב' ישיבות לא ראו שבי ולא שמד ולא שלל ולא שלט בהן לא יון ולא אדום כו', ואף לימות המשיח אין חבלי של משיח רואין כו', משם מתחלת הגאולה משם עולין לירושלים כו' והיתה לשם המלוכה.

בידידות ובאהבה ובגעגועים עזים ובתקוה להיראות כולם יחד עם משפחותיכם לעזוב את דירת הארעי בחו"ל ולחזור כל אחד לנחלת שבטו בא"י ולזכות לגאולת עולם ותחינה עינינו בשובך לציון ברחמים אמנ.

בעת הזאת להסתובב בחוצות העיר אלא להתלכד יחד כמה שניתן להמשיך ביתר שאת גם בבין הזמנים את לימוד התורה בציבור ולהמשיך השיעורים והחברותות, ולהרבות בתפילה כי אין ספק שזה מה שמחזיק את העולם, ולהשתדל מאוד מאוד להיות מיד בתחילת הזמן הבא בישיבה שח"ו לא להרפות אפי' שעה אחת מקיום העולם במשכן עצמו כל אחד במקומו הראוי. ואשרי מי שיזכה להיות מהראשונים ממקבלי פני משיח צדקנו, כי באמת אין מקום יותר בטוח בעולם מאשר בא"י בירושלים עיר הקודש ובישיבת מיר. וע"כ כ"ז שאנו מאוחדים ועוסקין בתורה יחד אין לנו לדאוג ולפחד משום דבר, כי כל מה שעושה הקב"ה הכל בשביל ישראל ובשביל התורה ובני התורה אהוביו של מקום, ולא יטוש ה' עמו ונחלתו לא יעזוב.

וכבר כתבו מרנן גדולי ישראל שליט"א להתחזק עתה בשמיה"ל ומדת ענוה ובין אדם לחבירו שלא יהיה שום מפריד ומחיצה לא בינינו ולא בין ישראל לאביהם שבשמים, כי באמת אנו עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב ואנו חיים בעולם שכולו ערב רב והכל הפך להיות תערובת אחד גדולה. וכמה צריך להתאחד בלב אחד ובעין טובה, אבל מאידך לשמור על צנעת הפרט וכבודו, ולהתרחק כמטחוי קשה מכל אותם אלילי הטכנולוגיה שהם בבל יראה ובל ימצא, אשר עושים ההיפך מזה, שמנתקים הקשר האמיתי ואיחוד הלבבות בין איש לרעהו ובין ישראל לאביהם שבשמים, ומאידך הורסים כל מחיצות הבית ומשכן המח היהודי והופכים את כל העולם לשפה אחת ודברים אחדים כתרבות יון אשר עקרו הדלתות הגשמיים, ומאידך נתקו כל קשר בין ישראל לעצמם ובין ישראל לאביהם שבשמים. וע"כ צריך להתחזק באיחוד הכלל ובעין טובה שלא יהיה שום פירוד, ובעיקר להתחזק בהתמדת התורה אשר אין עצה יותר טובה לשרוד חבלי משיח מאשר יעסוק

אחי ורעי בני הישיבה היקרים,

אנו ממש ממש על פתח הגאולה ופעמי משיח ממשמשינן ובאין.

זו העת שציפו לה כל שנות הגלות אלפי שנה והלואי שנזכה לתקוות וגאולת ישראל שכל הנביאים לא נתנבאו אלא לימות המשיח, אבל לת"ח עצמן עין לא ראתה אלקים זולתן יעשה למחכה לו. ברור שההורים רוצים את הבנים קרוב בעת צרה, ושוררת בוקה ומבולקה ודואגים להם כרחם אב על בנים, ובודאי זו העת לדאוג לכבד את ההורים בכל מאודכם, שמצוה זו מהחמורי חמורות, ועתה בחודש האביב זה הזמן להתחזק בזה כמאמר החזו"א שצריך ללמוד הלכות כיבוד אב ל' יום קודם בין הזמנים.

אך יחד עם זאת, לא אמנע להביע הרגשתי כי דוקא בעת הזאת הגעגועים גוברים ומאוד קשה בלעדיכם בשעה קשה זו, ואף אי אפשר היה להיפרד פנים אל פנים, וכמה חסר בעת צרה זו כח התורה והאחדות שלכם להתלכד יחד ולהתחזק בתורה ותפילה, כי זה הדבר החזק ביותר בעולם. וכפי שראינו בשנחאי כי כ"ז שהתלכדו יחד והחזיקו בתורה ומוסר בלא הרף אפילו יום אחד במצבים הכי קשים של תוהו ובוהו בעולם, אדרבה זה מה שהחזיק ושרד, וזו הישיבה והציבור היחיד בעולם ששרד בעת הזאת כי לא היה תורה ובודאי לא ישיבות מסודרות לא באמריקה ולא באירופה ואף לא בא"י.

א"כ בודאי מוטל עלינו עתה אחריות עצומה להיות ממחזיקי העולם, שאם כבר הרחקתם נדוד לפחות תחזיקו עצמכם במקום שאתם נמצאים יחד קבוצות קבוצות להתלכד יחד ולהמשיך כמה ששייך סדרי הישיבה והתפילות והמוסר והשיעורים. ודעו לכם שאין כמו המרביצי התורה שלכם אשר דואגים ומסורים לכם באמת לחיי נצח ואוהבים אתכם אהבת נפש.

ואבקש ממכם בכל לשון, אנא אל תרפו

In Hashem's Embrace

Harav Hagaon Meir Wahrsager shlita

Together with all of Klal Yisrael, I find myself facing the *nisayon* of the coronavirus, and, as a Yid, I'm trying to focus on my proper obligation at this time. In keeping with the Rambam's words at the beginning of Hilchos Taanis, I'm trying to escape from the world of "mikreh" and avoid the conversations on all the street corners, influenced by the media and the panic, that revolve around figuring out who brought the virus over and other technical details. Rather, I'm trying to concentrate on what the Rambam advises – to understand why Hashem sent this to us. And the Rambam makes it very clear that when Hakadosh Baruch Hu sends us such a *nisayon*, its main purpose is to talk to us and send us a message. What's happening is not random; it's a message to us. If we don't read Hakadosh Baruch Hu's message we're actually being cruel, writes the Rambam, and abandoning the world to cruelty. So let's try to focus on what this message is.

I believe that the coronavirus, with all the fear and challenges it has brought, actually poses a tremendous opportunity, one that we have to try to use and maximize. We have just experienced the Yom Tov of Purim, about which the Gemara (*Megillah* 14a) ושמונה מארבעים וי"ח – Haman's decree accomplished more than the words of all the *nevi'im* combined.

The goal of all of the rebuke given by the *nevi'im* was to bring Klal Yisrael to *teshuvah*, but in a way the real-life *gezeirah* of Haman brought about an even greater *teshuvah*. We, too, have heard many *shmuessen* – many *fiery shmuessen* – that speak to our minds, and that we know intellectually are true, but a real-life experience can influence us and make us receptive to messages in a way that no *shmuess* can ever accomplish.

We have all been seized, these past few days and weeks, by the real-life opportunity Hakadosh Baruch Hu has sent our way. He has brought society to a virtual standstill, freezing the world as we know it. The prevailing feeling everywhere is uncertainty and vulnerability.

I think the main message here is that Hakadosh Baruch Hu is trying to remind us Who's really in control of this world. We have, without realizing, essentially taken over Hakadosh Baruch Hu's world, putting Him in the back seat, so to speak. We have to hand back the steering wheel to Hakadosh Baruch Hu and recognize that He's really in control.

The *passuk* says: השמים שמיים לה' והארץ נתן לגבי אדם. What does it mean that the heavens belong to Hashem and the earth belongs to

people? Hakadosh Baruch Hu doesn't own the earth, he only owns the *shomayim*? A different *passuk* says explicitly that Hashem owns the earth: לה' הארץ ומלוואה!

The meaning of the above *passuk* is that in *shomayim*, the ultimate supremacy of Hakadosh Baruch Hu is readily apparent. There's no smoke there, there are no clouds, and you can see *yad Hashem* clearly. That's why the *malachim* don't have *bechirah*. But here in this world, for the purposes of *bechirah*, Hakadosh Baruch Hu hides His guiding Hand, the *yad of hashgachah*, and, at least superficially, leaves the running of the world to our *hishtadlus*. On the outside, then, this world depends on people's actions. The person who's more capable and powerful, at least as it appears, will succeed and can do what he wants. The *yad Hashem*, which is behind every last thing that happens, is not obvious – והארץ נתן לגבי אדם.

With the advancement of technology, mankind has reached an incredible stage, where we've managed to arrange almost everything. Most notably, the internet enables people to order an item online from across the globe and receive it almost immediately. We enjoy instant worldwide communication and convenient overseas travel. This has become our reality, and we're totally dependent on it. In the process, we have unwittingly driven Hakadosh Baruch Hu out of the world, because on a day-to-day level, Hakadosh Baruch Hu is not part of our life. Now, He has stopped the world as we know it.

Many of the messages expressed in the *tefillos* of Rosh Hashanah are reverberating now: וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו – and משלה – everyone is going to understand exactly Who's the boss. We say these words on Rosh Hashanah, and we daven for that to happen, but unfortunately the message doesn't always hit home. Now, no one can run away from the message. We have to internalize the concept of ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל מסעייהם. והשכל וידע אורתי, and recognize that Hakadosh Baruch Hu is in total control.

On Hashem's Command

At the end of Parshas Pekudei, where we reach the culmination of the five parashiyos that discuss the Mishkan, the *passuk* says:

וכבוד ה' מלא את המשכן. ובהעלות הענן מעל המשכן יסעו בני ישראל בכל מסעייהם. ואם לא יעלה הענן ולא יסעו עד יום העלות. כי ענן ה' על המשכן יומם. ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל מסעייהם.

Through the Mishkan, Klal Yisrael achieved a certain dependence on

Hakadosh Baruch Hu. With *hashra'as haShechinah* among them, they would not start moving or stop to camp without His directive. This is described in *Sefer Bamidbar* as: יָסְעוּ ה' יְחַנוּ וְעָלַ פִּי ה' יִסְעוּ. This *madreigah* was the purpose of the Mishkan.

The Gemara (*Shabbos* 31) cites a *machlokes Tannaim* regarding the *melachah* of *sosseir*, demolition or dismantling, which is one of the 39 *melachos* of *Shabbos*. We know that the *melachah* includes only *sosseir al menas livnos* – dismantling for the purpose of rebuilding, but in order for *sosseir* to be violated, does the rebuilding have to happen in the same place, or is a person considered to have performed the *melachah* even if he rebuilds the structure in a different location? Rav Yosi's opinion is that only if someone dismantles a structure with the intention of rebuilding it in the same place is he liable for *sosseir*.

How can that be, the Gemara wonders. The source of the *melachos* of *Shabbos* is the *mileches haMishkan*, and when the Mishkan was dismantled, it was with the intention of rebuilding it elsewhere, after moving to the next encampment. The Gemara answers that Klal Yisrael were considered to be in one place throughout their travels through the Midbar, because עָלַ פִּי ה' יְחַנוּ וְעָלַ פִּי ה' יִסְעוּ.

Our rosh yeshiva, Rav R' Chaim Shmuelevitz zt"l, famously compares Klal Yisrael in the Midbar to a baby who is held by his mother. The mother might move around from place to place, but the baby remains in one place: in his mother's arms. Let's imagine that the mother is flying overseas. She takes a Neshet from her apartment in Yerushalayim to Ben Gurion Airport, where she boards a flight. After a stopover in Russia, she lands in JFK, and then travels to Lakewood. She made numerous stops, but where was the baby all this time? In one place – enveloped in the security of his mother's arms. He is totally dependent on his mother.

After experiencing *Yetzias Mitzrayim*, *Mattan Torah*, and the *hashra'as haShechinah* of the Mishkan, Klal Yisrael reached a level of dependence upon Hakadosh Baruch Hu and awareness of His presence in which they realized that the only constant in life, the only real certainty, is Hakadosh Baruch Hu. This realization meant that wherever they went, they were always in the same place.

They probably made plans, and they probably had different ideas about what they wanted to do, but they realized that their plans are totally dependent on Hakadosh Baruch Hu and they can't do anything without Him.

This is a message that we all have to absorb and digest right now. What a blessing it would be if Klal Yisrael would see this situation as one of עָלַ פִּי ה' יְחַנוּ וְעָלַ פִּי ה' יִסְעוּ! How dramatically our lives would change! First of all, we would gain new appreciation for Hakadosh Baruch Hu. Until now,

for example, when we planned a simchah, we would think seventeen steps ahead, taking each step of the way for granted. People will fly in, some of them from across the ocean. The weather will cooperate, and they'll be able to attend the simchah. But with each detail that we so casually plan, do we appreciate how Hakadosh Baruch Hu is running the show and enabling each step of the way to work out?

The second change would be in the way we cope when things don't go our way. Because we take so much for granted, and expect that things will work out the way we plan, we often become upset when they don't. Yes, we know that everything is dependent on Hashem, but do we live that way? We've developed an existence where everything is prearranged, and when things don't follow our plan we experience tremendous frustration and disappointment. But a person who lives with the feeling of עָלַ פִּי ה' יְחַנוּ וְעָלַ פִּי ה' יִסְעוּ doesn't have expectations of what should or shouldn't happen. He knows that everything is a gift and that he is totally dependent on Hakadosh Baruch Hu's will.

Last but not least, perhaps the most important change we can make is to develop a close connection to Hakadosh Baruch Hu, by absorbing the messages that He is sending us. We can bring Hakadosh Baruch Hu back into the world and into our lives, and live the way a Yid is supposed to live: with Hakadosh Baruch Hu. This situation that Klal Yisrael enjoyed in the Midbar – עָלַ פִּי ה' יְחַנוּ וְעָלַ פִּי ה' יִסְעוּ – wasn't a coincidence; the feeling of dependence on Hashem goes hand in hand with *hashra'as haShechinah*. The more we feel reliant on Hakadosh Baruch Hu, the more we don't seek to take over the world, and the more we realize that true security is only with Him, the more we will feel that closeness.

Today, everyone is experiencing uncertainty and feeling vulnerable. That's exactly what Hakadosh Baruch Hu wants – He wants us to realize that nothing is ever really certain, and we are always vulnerable. We thought we had everything under control; we thought that our flights, our Pesach plans, our *bein hazmanim* itineraries, were set. But Hakadosh Baruch Hu is showing us that He controls everything.

Hakadosh Baruch Hu is showing His *malchus* – ותמלוך אתה ה' לבדך – and that is the ultimate message and purpose of Creation. If we understand this message, we'll recognize the *brachah* that we have and the tremendous *brachah* in this situation – and it will all be worthwhile.

When we understand this, then *b'ezras Hashem* we'll be *zocheh* to all the *brachos* and enjoy the tremendous connection of *hashra'as haShechinah*: עָלַ פִּי ה' יְחַנוּ וְעָלַ פִּי ה' יִסְעוּ.

May we all be *zocheh* to absorb and be receptive to Hashem's message, and may we greet Moshiach, together with all of Klal Yisrael, במהרה בימינו אמן.

This week's Bishvilei Haparsha is sponsored by:

Clean your car while supporting the Mir, mention the Mir when you book and we'll donate 10%